

lidt erlagt Indkomst- og Formueskat. Af samtlige disse Tilfælde kan der udskilles ca. 150.000, i hvilke den forefundne Formuedifference ikke overstiger 10.000 Kr., og i hvilke den ansatte skattepligtige Formue for Skatteaaret 1945—46 og Gennemsnittet af de ansatte Indkomster for de sidste 5 Skatteaar til og med Skatteaaret 1945—46 ikke overstiger henholdsvis 100 000 Kr. og 10 000 Kr. Disse sidste Tilfælde underkastes under Tilsyn af Statens Ligningsdirektorat en *summarisk Behandling* af de lokale Skattemyndigheder, hvorved Tilsvaret af for lidt erlagt Skat med eventuelt Bødetillæg fastsættes paa Grundlag af *Tabeller*, udarbejdet af Ligningsdirektoratet, og disse Sager, hvori Tilsvaret af Skat og Bøde vil andrage forholdsvis smaa Beløb, i Gennemsnit næppe over 1 000 Kr., kan forventes afgjort i en relativ nær Fremtid. Tilbage bliver imidlertid ca. 60—70 000 Tilfælde, hvor Formuedifferencen andrager større Beløb, eller hvor Formuen og Gennemsnitsindkomsten overstiger de fornævnte Grænser. I disse Tilfælde vil Efterkravene blive betydelige, og disse Sager maa alle undergives en omhyggelig, *individuel Behandling* i Statens Ligningsdirektorat. Denne Behandling maa med det administrative Apparat, der kan stilles til Ligningsdirektoratets Raadighed, under Hensyn til de meget store Opgaver, der paa andre Omraader paahviler Ligningsdirektoratet, tage sin Tid, og i Betragtning af Sagerens Antal maa det forventes, at Behandlingen af disse Sager vil strække sig over mindst 3 Aar, saaledes at de sidste Sager næppe vil kunne afsluttes før omkring Slutningen af 1949.

Dette uundgaelige Forhold er paa flere Punkter særdeles uheldigt. Rent bortset fra, at det for de paagældende Skatteydere selv kan rumme en vis Ulempe, at de ikke hurtigere kan faa en Afvikling af deres Tilsvær, saa forsinker det den pengeopsugende Virkning, som de i Loven af 22. Juli 1945 omhandlede Foranstaltninger bl. a. ogsaa tog Sigte paa, og som var forudsat ved Udarbejdelsen af Eengangsskatteloven af 12. Juli 1946, og ydermere medfører dette lange Tidsrum, gennem hvilket disse af Ligningsdirektoratet behandlede Sager efterhaanden vil finde deres Afslutning, en betydelig reel Ulighed i de Afgørelser, der bliver de forskellige Skatteydere til Del. Det siger sig selv, at den Skatteyder, der i 1946 faar sin Efterbetalingsag afgjort med et Efterbetalings- og Bødetilsvar af f. Eks. 500 000 Kr., rammes betydeligt haardere end den Skatteyder, som først i 1948 eller 1949 faar præsenteret et ganske tilsvarende og paa samme Grundlag opgjort Efterbetalings- og Bødetilsvar. Den sidstnævnte Skatteyder har i hele det mellemliggende Tidsrum kunnet udnytte og trække Renter af Tilsværbeløbet. For at afbøde denne Ulighed i Efterkravssagerens økonomiske Virkning for de forskellige Skatteydere og for